

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2021

ΕΤΟΣ ΜΒ΄

ΑΡ.495 - 496

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. θ΄ 2 - 12

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιη΄ 23 - 35

5 Σεπτεμβρίου 2021

Στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα ο Κύριος, απαντώντας στην ερώτηση του Πέτρου, σχετικά με τα όρια της συγχωρητικότητας προς τους ανθρώπους που μάς αδικούν, προσφέρει μια μοναδική διδαχή ζωής και σωτηρίας.

Η Βασιλεία των ουρανών μοιάζει με έναν βασιλιά, ο οποίος θέλησε να λογαριαστεί με τους δούλους του. Εμφανίστηκε, λοιπόν, μπροστά του κάποιος που του χρωστούσε ένα πολύ μεγάλο χρηματικό ποσό. Ο βασιλιάς, βλέποντας ότι δεν υπήρχε περίπτωση να πάρει πίσω τα χρωστούμενα, διέταξε να πουλήσουν τον ίδιο και την οικογένειά του για να μη χάσει τα χρήματά του. Τότε ο δούλος εκείνος έπεσε στα πόδια του βασιλέα, τού ζήτησε συγγνώμη και τον παρακάλεσε να κάνει λίγη ακόμα υπομονή. Ο βασιλιάς τον σπλαχνίστηκε και του χάρισε το χρέος. Ο δούλος, βγαίνοντας από το παλάτι, συνάντησε έναν άλλο δούλο, που του χρωστούσε ένα πολύ μικρό χρηματικό ποσό. Άρχισε τότε να τον χτυπά και να τον απειλεί, ζητώντας άμεση αποπληρωμή του χρέους. Αρνήθηκε τη συγγνώμη και τις παρακλήσεις του και τον έκλεισε στη φυλακή. Όταν ο βασιλιάς πληροφορήθηκε όσα συνέβησαν, κάλεσε τον πρώτο δούλο και πάλι, τον επετίμησε αυστηρά και ζήτησε να τιμωρηθεί παραδειγματικά. Ο Κύριος καταλήγει λέγοντας ότι αυτή θα είναι η μοίρα εκείνων που δε συγχωρούν τους ανθρώπους που τους έχουν βλάψει.

Θλιβερή και αποτρόπαια η συμπεριφορά του δούλου εκείνου προς τον σύνδουλό του και μάλιστα μετά από την εξαιρετική ευεργεσία που μόλις ο ίδιος είχε δεχθεί. Έδειξε μίαν πρωτοφανή αχαριστία προς τον ευεργέτη του, καταπιέζοντας ένα σύνδουλό του.

Η έκταση, δυστυχώς, την οποία καταλαμβάνει η αχαριστία, είναι πολύ μεγάλη σ΄ όλες τις εποχές, ιδιαίτερος σήμερα. Και συμβαίνει αυτό, γιατί στην πλειονότητά μας οι άνθρωποι είμαστε απελπιστικά εγωπαθείς, φιλαυτοι, ατομιστές. Το εγώ κυριαρχεί στη ζωή μας και μας στενεύει τόσο πολύ τον ορίζοντα της ψυχής, ώστε δεν μπορούμε να δούμε τίποτε έξω από τα του εαυτού μας, μετά από κάθε ευεργεσία που απολαμβάνουμε.

Παρακαλούμε και ικετεύουμε θερμότατα τον Θεό ή τους ανθρώπους, όταν έχουμε την ανάγκη τους και, ως τότε, είμαστε ευγενέστατοι, ταπεινοί στην ικεσία μας και δείχνουμε πλήρη εξάρτηση από αυτούς. Μόλις, όμως, επιτύχουμε το ζητούμενο, γινόμαστε αγνώριστοι. Γινόμαστε αγενέστατοι, ψυχροί, αδιάφοροι, άσπλαχνοι προς τον ευεργέτη αλλά και τους συνανθρώπους μας.

Πράγματι, τι φοβερό και θεομίσητο κακό είναι η αχαριστία! Πόσο σπάνια είναι η αρετή της ευγνωμοσύνης! Αλήθεια, έχουμε ποτέ αναλογισθεί κι εμείς πόσο βαριά είναι και η δική μας πνευματική οφειλή προς τον Θεό

και άρα ποια τιμωρία μας περιμένει; Έχουμε ποτέ επιμετρήσει τις αμαρτίες μας ή μήπως θεληματικά τις αγνοούμε και εθελοτυφλούμε, προσθέτοντας ενοχή στις ενοχές μας; Μια ζωή ολόκληρη αμαρτάνουμε ενώπιον του Θεού και χρεωνόμαστε. Με τα ανεξέλεγκτα βλέμματά μας, τους απρεπείς λογισμούς, τα τόσα εύκολα και συχνά ολισθήματα της γλώσσας και τις ποικίλες έκνομες πράξεις.

Η μεγάλη πνευματική διδαχή της σημερινής περικοπής είναι το άπειρο και ανεξάντλητο έλεος και η φιλανθρωπία του Θεού, προς εκείνους που στέκονται ενώπιόν Του, με πνεύμα μετάνοιας και ταπείνωσης, ζητώντας ειλικρινά την Θεία συγχώρηση και ευσπλαχνία, όντας έτοιμοι να προσφέρουν κι αυτοί τη συγχωρητικότητα τους στους συνανθρώπους τους. Η αγάπη και η φιλανθρωπία του Θεού είναι αδύνατο να νικηθούν από τις πτώσεις και τα αμαρτήματα των ανθρώπων, όσο πολλά ή βαριά κι αν είναι. Αρκεί η μετάνοια να είναι πραγματική και όχι προσχηματική και υποκριτική. Να συνιστά απόφαση για αλλαγή πορείας και ζωής και να διακρίνεται από επίγνωση του προσωπικού χρέους και ελλείμματος έναντι της Θείας αγάπης.

Ενώ, όμως, οι άνθρωποι καταφεύγουμε διαρκώς στο έλεος και στη φιλανθρωπία του Θεού, ζητώντας συγχώρηση και απαλλαγή από τα ψυχικά μας βάρη, την ίδια στιγμή επιδεικνύουμε αντιστρόφως ανάλογη στάση προς τους αδελφούς μας εκείνους, που, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, μας έβλαψαν και μας αδίκησαν. Η συμπεριφορά μας αυτή συνιστά βαρύτατη πνευματική ασθένεια και υποδηλώνει την υπέρπουσα, εκείνη, φαρισαϊκή υποκρισία, που τόσο άτεγκτα στηλίτευσε ο Χριστός, σε πολλά σημεία της διδασκαλίας Του.

Φανερώνει, ακόμα, ότι η πνευματική μας ζωή κινείται στην επιφάνεια και αγνοεί τα ουσιώδη της πίστης, ένα από τα οποία είναι η φιλανθρωπία προς τους αδελφούς, κατά το πρότυπο της φιλανθρωπίας του Θεού. Το αίτημα της συγχωρητικότητας είναι τόσο σημαντικό στην πνευματική ζωή, ώστε ο Κύριος το συμπεριέλαβε στην περιεκτικότερη μορφή της προσευχής, την οποία υπέδειξε ο Ίδιος και που δεν είναι άλλη από το γνωστό μας Πάτερ ημών. Εκεί σαφώς ζητούμε από τον Θεό: «άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών». Συγχώρα μας, όπως κι εμείς συγχωρούμε σ' όσους μας φταίνε.

Το να είμαστε φιλάνθρωποι και συγχωρητικοί, δεν είναι μια ηθική υποχρέωση, αλλά το αποτέλεσμα της αγάπης μας προς τον Θεό. Ο όρος φιλανθρωπία δεν χρησιμοποιείται από την Εκκλησία ως έννοια συναισθηματική, ηθικιστική ή συμπαθητική, αλλά για να δηλώσει την ουσία του Θεού, ο Οποίος είναι αγάπη και καλεί τους ανθρώπους σε διαρκή πορεία και ζωή αγάπης μέσα στον κόσμο. Αυτή τη φιλανθρωπία του Θεού πρέπει να τη μιμούμαστε διαρκώς στη ζωή μας και να τη φανερώνουμε στις σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας.

π. Χριστόδουλος Σταυρινού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13-17

12 Σεπτεμβρίου 2021

Κυριακή προ της Υψώσεως σήμερα. Η μεγάλη εορτή της Υψώσεως του Σταυρού στις 14 Σεπτεμβρίου σχετίζεται με την εύρεση και τη για δύο φορές ύψωση του Τιμίου Σταυρού καθώς και τα εγκαίνια του πρώτου ναού της Αναστάσεως στα Ιεροσόλυμα. Λόγω της μεγάλης σπουδαιότητάς της και των σωστικών μηνυμάτων που έχει, ορίστηκε μια Κυριακή πριν από αυτήν την εορτή και μία μετά να διαβάζονται αναγνώσματα και να ψάλλονται ύμνοι σχετικοί με την εορτή αυτή.

Αφορμή των όσων ειπώθηκαν από τον Χριστό στην ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα δόθηκε από τον Νικόδημο. Ο Νικόδημος είχε υψηλή κοινωνική θέση και γι' αυτό πήγε νύχτα, κρυφά να ρωτήσει και να ακούσει τους λόγους του Χριστού για το πρόσωπό Του. Ενώ όλοι είχαν στον νου τους εξουσίες, θέσεις και επίγεια, πρόσκαιρα πράγματα, ο Χριστός μιλά για τη σωτηρία των ανθρώπων διά μέσου του Σταυρού Του και της πίστης στο πρόσωπό Του. Ο Χριστός προαναγγέλλει τη Σταύρωσή Του ερμηνεύοντας ένα γεγονός από την Παλαιά Διαθήκη, θέλοντας να πει ότι ο τρόπος που διάλεξε ο Θεός να σώσει τον άνθρωπο ήταν δια μέσου του Σταυρού. Στην Παλαιά Διαθήκη υπήρξε προτύπωση της σταύρωσης του Χριστού που προεικόνισε την πραγματική ύψωση του Σταυρού στον Γολγοθά: «καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτως υψωθήναι δει τον Υιόν του ανθρώπου».

Γιατί ο Χριστός έπρεπε να σταυρωθεί και πώς μπορεί διά μέσου του Σταυρού να σωθεί ο κάθε άνθρωπος θα προσπαθήσουμε εν συντομία να εξηγήσουμε στηριζόμενοι στα ίδια τα λόγια του Κυρίου.

- **«Οὕτω γὰρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον».** Ο Θεός αγαπά υπερβολικά τον άνθρωπο και ενδιαφέρεται για τη σωτηρία του. Ως ένδειξη της μεγάλης αυτής αγάπης Του είναι η ενανθρώπιση του Χριστού και η ανάβασή Του στον Σταυρό. Δύο από τις ιδιότητες που αποδίδουμε στον Θεό είναι η φιλανθρωπία και η αγάπη προς τα δημιουργήματά Του. Βλέποντας, ο Θεός, ότι ο άνθρωπος ήταν αδύνατο να σωθεί από μόνος του, εκπληρώνει το σχέδιο της Θείας Οικονομίας, το οποίο είχε καταρτίσει από καταβολής κόσμου. Ο Θεός, στην πανσοφία Του, γνώριζε αυτό που ψάλλουμε στην Εκκλησία μας: «Ο θάνατός σου, Κύριε, αθανασίας γέγονε πρόξενος». Ότι δηλαδή ο σταυρός, ο θάνατος και στη συνέχεια η τριήμερη ανάσταση του Χριστού θα προξενούσαν τη σωτηρία μας. Αν μπορούσαμε να αναλογιστούμε πόσα με αγάπη ο Χριστός μας προσέφερε θα εγκλωβιζόμασταν στην ευγνωμοσύνη προς Αυτόν και θα κάναμε ό,τι είναι δυνατό για να ανταποδώσουμε αυτή τη μεγάλη αγάπη. Δεν ζητά, βέβαια, πολλά ο Θεός. Τη μετάνοιά μας θέλει, την ταπείνωση και τον αγώνα μας να τηρήσουμε τις εντολές Του.
- Ο Χριστός ανέβηκε στον Σταυρό, κατά την προτύπωση που δόθηκε και στην Παλαιά διαθήκη: **«ίνα πας ο πιστεύων εις Αυτόν μη απόληται,**

αλλ' έχη ζωήν αιώνιον». Όσοι προσβλέπουν με πίστη στον σταυρωθέντα Κύριο μπορούν να σωθούν και να έχουν αιώνια ζωή. Κατά τον απόστολο Παύλο «ο λόγος ό του σταυρού τοις μεν απολλυμένοις μωρία εστί, τοις δε σωζόμενοις ημίν δύναμις Θεού εστι». Μια εσφαλμένη θεώρηση μεταξύ των ανθρώπων είναι ότι όταν κάποιος κάνει καλά έργα και βοηθά τους συνανθρώπους του θα σωθεί ασχέτως σε ποιο Θεό πιστεύει. Αυτό, όμως, είναι λάθος, αφού ο ίδιος ο Χριστός εδώ μας ξεκαθαρίζει ότι προϋπόθεση της σωτηρίας μας είναι η πίστη στον Χριστό και «τούτον εσταυρωμένον». Τα καλά έργα θα πρέπει να είναι αποτέλεσμα της ορθής πίστης μας. Σωζόμαστε χάρη στη θυσία του Χριστού και όχι για τα καλά μας έργα τα οποία, βέβαια, πρέπει να υπάρχουν ως πιστοποίηση και επισφράγιση της πίστης μας

- Η αγάπη του Θεού εκφράζεται και με τη μακροθυμία Του. Είναι μακρόθυμος ο Θεός γι' αυτό και σημειώνει ότι: **«Ού γαρ απέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού εις τον κόσμον, ίνα κρίνη τον κόσμον, αλλ' ίνα σωθή ο κόσμος δι' αυτού»**. Αυτό που προτάσσεται στον Θεό είναι η σωτηρία του καθενός από εμάς και όχι η δικαιοσύνη Του. Αν ήθελε ο Θεός να προτάξει τη δικαιοσύνη Του δεν θα μπορούσε να σωθεί κανείς άνθρωπος: «τις γαρ καθαρός έσται από ρύπου; αλλ' ουδεις, εάν και μία ημέρα ο βίος αυτού επί της γης». Κανείς δεν είναι αναμάρτητος έστω κι αν έζησε μόνο μια μέρα πάνω στη γη. Επομένως ο Χριστός μάς διαβεβαιώνει ότι ήρθε στον κόσμο με μοναδικό σκοπό τη σωτηρία και λύτρωση των ανθρώπων. Ο τρόπος της σωτηρίας μας είναι η άνοδος Του στον σταυρό για να νικήσει και να καταπατήσει τον θάνατο και τον διάβολο. Να μας παραδώσει το Σώμα και το Αίμα Του ως προσφορά «τροφής αθανάτου» για να έχουμε ζωή αιώνια. Η μακροθυμία Του εκδηλώνεται για τους αμαρτάνοντας καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους. Περιμένει μέχρι και την τελευταία στιγμή τη μετάνοια και επιστροφή του καθενός. Η μακροθυμία του Θεού, βέβαια, δεν ακυρώνει τη δικαιοσύνη Του. Προς το παρόν για χάρη της σωτηρίας μας η δικαιοσύνη του Θεού αναστέλλεται και μετατίθεται για το μέλλον, στη δευτέρα παρουσία Του όπου θα γίνει η κρίση του κόσμου. Τα λόγια του Χριστού ότι δεν κρίνει κανένα αλλά ζητά τη σωτηρία μας πρέπει να ακούονται και σ' εμάς, που πολύ εύκολα κρίνουμε και κατακρίνουμε τον καθένα. Αν θέλουμε το καλό του συνανθρώπου μας, ας προσπαθήσουμε να τον βοηθήσουμε να σωθεί, περιμένοντας μέχρι και την υστάτη τη σωτηρία του.

Προετοιμαζόμενοι, λοιπόν, για τη μεγάλη εορτή της Υψώσεως του Σταυρού ας αντλήσουμε σωτήρια διδάγματα και νοήματα μέσα από τα αναγνώσματα και τους ύμνους. Να αναλογιστούμε την Αγάπη του Θεού προς εμάς, τη φιλανθρωπία και μακροθυμία Του και να καταφύγουμε κοντά στον Χριστό ως μόνη σωτηρία.

† **Πρωτοσύγκελλος Τυχικός**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Μάρκ. η' 34-η' 1

19 Σεπτεμβρίου 2021

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθεῖν, απαρνησάσθω εαυτὸν, και ἀράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθεῖτω μοι».

Αντίθετα με ὅτι κάνουν οἱ ἄρχοντες του κόσμου τούτου, που προκειμένου να προσελκύσουν οπαδούς υπόσχονται τιμές και απολαύσεις, ὁ Κύριος μας εκθέτει με ευθύτητα τις τρεις απαραίτητες προϋποθέσεις τις οποίες πρέπει να ἔχει εκείνος που θέλει να τον ακολουθήσει. Για να γίνει κανεὶς γνήσιος μαθητῆς του θα πρέπει πρώτα να απαρνηθεῖ τον εαυτό του, ὕστερα να σηκώσει τον προσωπικό του σταυρό και τέλος πιστά και υπάκουα να τηρήσει τις εντολές του. Δεν αναγκάζει και δεν προστάζει κανέναν. Θέλει ὅμως ἀπὸ εκείνον, που ελεύθερα θα τον ακολουθήσει, συνέπεια, αποφασιστικότητα και ηρωϊσμό.

Το «απαρνησάσθω εαυτὸν» ισοδυναμεί με νέκρωση πριν τον θάνατο. Είναι ἀνάγκη να νεκρωθεῖ το σῶμα της αμαρτίας. Να καταργηθεῖ «ο παλαιὸς ἄνθρωπος» και να αναστηθεῖ ὁ νέος «ο κατὰ Θεὸν κτισθείς». Δεν είναι δυνατόν να ακολουθεῖ κανεὶς τον Χριστό και συγχρόνως να τρέχει πίσω ἀπὸ τις ηδονές του κόσμου. Δεν μπορεί ὁ ἄνθρωπος να δουλεύει σε δυο κυρίους. Οποσδήποτε κάποιον περιπαίζει. Οἱ δίψυχοι δεν ἔχουν θέση στον στρατό του Χριστοῦ. Προκαλοῦν την ἀηδία του Θεοῦ και θα τους ἐμέσει ὁ Κύριος.

Απαρνούμαι τον εαυτό μου σημαίνει ταπεινώνομαι προς χάριν της ἀγάπης των ἄλλων. Χάνω για να κερδίσει ὁ ἄλλος. Στερούμαι για να πλουτίσει ὁ συνάνθρωπός μου. Ἀρνούμαι, ὅτι χωρίζει ἀπὸ τον Θεό μου. Ἀγωνίζομαι κατὰ των ἐπιθυμιῶν της σαρκός. Αποστρέφομαι τις πονηρές πράξεις. Χωρίς να εξουθενώνω την προσωπικότητα μου και χωρίς να υποτιμῶ την ἀξία του προσώπου μου, νεκρώνω ὅτι με κρατᾶ δέσμιο με τη γη, ἐξέρχομαι ἀπὸ τη φυλακή του ἐγὼ και συντάσσομαι με τα μέλη της Εκκλησίας στην ἱερὴ ἐνότητα του Σώματος του Χριστοῦ. Είναι ἐπίπονο ἔργο ἡ ἐκούσια νέκρωση. Για να λέγει κανεὶς «ὄχι» στον εαυτό του προϋποθέτει δύναμη και αποφασιστικότητα. Πάνω ὅμως ἀπὸ τη δική μας δύναμη υπάρχει ἡ Χάρις του Θεοῦ, που μας ἐνδυναμώνει και μας ἀναδεικνύει ἀήτητους Νέστορες στην πάλη κατὰ του νοητοῦ Λυαίου.

Σταυρός είναι ὁ κατὰ των παθῶν ἀγώνας. Γι' αὐτὴ τη σταύρωση γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Οἱ δε του Χριστοῦ, την σάρκα ἐσταύρωσαν συν τοῖς παθήμασι και ταις ἐπιθυμίαις» (Γαλάτ. ε' 24). Ἀπὸ την προσωπική του πείρα σε ἄλλο σημεῖο των ἐπιστολῶν του σμιλεῖ για τη δόξα και τη χαρά που φέρει στον πιστό ἡ σταύρωση της σαρκός. Είναι βαρὺς ὁ Σταυρός που ἐπωμίζεται κάθε πιστό τέκνο του Θεοῦ. Είναι σαν τον Σταυρό του Χριστοῦ. Μετὰ ὅμως ἀπὸ τον πόνο της Σταύρωσεως υπάρχει ἡ δόξα της ἀναστάσεως. Ὅπως ὁ Χριστός υπέφερε ἐπάνω στον Σταυρό ἔτσι υποφέρει κάθε πιστός καθὼς σταυρώνεται κάθε μέρα για τη σωτηρία της ψυχῆς του. Για τη δική μας ζωὴ δεν θα ἔχει καμιά ἀξία ὁ Σταυρός του Κυρίου αν κι εμεῖς μαζί μ' Εκείνον δεν σηκώνουμε τον προσωπικό μας Σταυρό κι αν δεν πάθουμε ὅπως ἔπαθε Εκείνος. Ὁ Χριστιανός πρέπει να ζεῖ εκείνο που διεκήρυττε με χαρά ὁ Ἀπόστολος των Ἐθνῶν: «Χριστῶ συνεσταύρωμαι. Ζω δε οὐκέτι ἐγὼ. Ζη δε ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. β' 20).

Τις λεπτομέρειες της σταυρώσεως μας μπορούμε να τις παρατηρήσουμε στην καθημερινή μας ζωή. Όπως προδόθηκε από τον μαθητή του Ο χριστός, έτσι κι εμείς πολλές φορές προδωνόμαστε από αγαπημένους και έμπιστους ανθρώπους. Όπως παράνομα δικάστηκε και κατακρίθηκε, έτσι κι εμείς χωρίς καμιά αιτία καταδικαζόμαστε από τους ανθρώπους. Όπως εκείνος περιφρονήθηκε, περιγελάστηκε, χλευάστηκε, περιπαίχθηκε, έτσι κι εμείς γινόμαστε στόχος των ειρωνειών και των χλευασμών και των ύβρεων των ανθρώπων της αμαρτίας. Αυτή είναι η τύχη των οπαδών του Χριστού. Να πάθουν ότι έπαθε Εκείνος.

Εκτός από τα πάθη που μας προκαλεί ο κόσμος έχουμε και τα πάθη που μας προκαλεί ο ίδιος ο εαυτός μας. Οι πονηροί λογισμοί και οι άτακτες επιθυμίες είναι αγκάθια και καρφιά που προκαλούν αφόρητη θλίψη στον αγωνιστή χριστιανό. Οι βίαιοι πειρασμοί είναι ισχυροί ραβδισμοί που ξεσχίζουν την ψυχή. Ακόμα οι ασθένειες του σώματος είναι ασήκωτοι σταυροί που για να τους σηκώσει ο άνθρωπος χρειάζεται θεϊκή αντοχή. Αν είχε κανείς πνευματικά μάτια να βλέπει «τα μη βλεπόμενα» θα διαπίστωνε, ότι δεν υπάρχει άνθρωπος στη γη που να μη σηκώνει τον δικό του σταυρό. Ο σταυρός είναι δώρο του Θεού, είναι απόδειξη της αγάπης του, είναι σκάλα που μας ανεβάζει στον ουρανό. Αρκεί να τον σηκώσουμε με πίστη, με καρτερία και υπομονή όπως τον σήκωσε Εκείνος.

Η απάρνηση του εαυτού μας και η καθημερινή σταύρωση, μάς ενώνει με τον Σωτήρα Χριστό. Εκείνος που κατόρθωσε να νεκρώσει τα πάθη του και να σταυρώσει τις επιθυμίες του χαριτώνεται από τον Θεό με τα δώρα του παραδείσου. Η αγάπη, η χαρά η ειρήνη και όλα τα δώρα του Αγίου Πνεύματος γεμίζουν την ψυχή του και έτσι καθίσταται σκεύος αγιασμένου του Θεού, έμπυχος ναός του βασιλέως της δόξης. Υπάρχει όμως και την τελευταία στιγμή κάποιος κίνδυνος. Είναι δυνατόν να φτάσει κανείς στη νέκρωση των παθών και στην υποταγή της σαρκός και να χάσει την θέωση από κενοδοξία και υπερηφάνεια. Γι' αυτό ο Κύριος υπογραμμίζει, ότι απαραίτητο πράγμα είναι η μίμηση της ζωής και των έργων του. «Ακολουθείτω μοι» σημαίνει ότι πρέπει να υποτάξει την επιθυμία της υπερβολής σ' εκείνο που υποδεικνύει ο Κύριος. Κάθε άσκηση και κάθε γυμνασία να εναρμονίζεται με ότι διδάσκει η Εκκλησία. Να ακολουθεί κάθε πιστός τα ίχνη της ζωής του Χριστού και να συγκρίνει κάθε του πρόθεση και πράξη με τις εντολές Εκείνου.

Ο άρχων του κόσμου τούτου με απατηλές υποσχέσεις έχει κερδίσει την εμπιστοσύνη πολλών ανθρώπων, που τυφλά παραδόθηκαν στην εξουσία του κι έγιναν χωρίς να το καταλάβουν τραγικά θύματα μιας ζωής χωρίς ελπίδα και χαρά, νούμερα μιας μηχανής που κατεργάζεται την μαζοποίηση των προσώπων και την αιώνια συμφορά των ψυχών.

Σήμερα ο Χριστός μας υποδεικνύει δρόμο σωτηρίας. Είναι ο δρόμος που οδηγεί στον προσωπικό μας Γολγοθά, σκληρός και ανηφορικός δρόμος, μα σωτήριος. Στην πορεία του δρόμου αυτού θα κουραστούμε και θα υποφέρουμε, ώσπου να φτάσουμε στο τέρμα όπου μας περιμένει ο αγωνοθέτης Χριστός. Ο Σταυρός του είναι ζωή και ανάσταση. Ο πόνος του φέρνει χαρά. Η νέκρωση φέρνει αιώνια ζωή.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΠ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Απόστολος Α΄ Ιω. δ΄ 12-19

Ευαγγέλιον Ιω. ιθ΄ 25-27, κα΄ 24-25.

26 Σεπτεμβρίου 2021

Με πολλή λαμπρότητα, η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμά σήμερα τον Ευαγγελιστή Ιωάννη, τον πρώτο από τους τρεις θεολόγους της. Παρόλο που όσοι αποφοιτούν από μια θεολογική Σχολή ονομάζονται, σήμερα, θεολόγοι, η Εκκλησία σε τρία μόνο πρόσωπα έδωσε αυτόν τον τίτλο: Στον Ευαγγελιστή Ιωάννη, τον Γρηγόριο τον Ναζιανζηνό και τον άγιο Συμεών, τον Νέο Θεολόγο (10^{ος} αιώνας).

Τα Ευαγγέλια ως γνωστόν, δεν μας δίνουν πληροφορίες για τη ζωή και τον χαρακτήρα των Αποστόλων, αλλά μόνον τη δράση του Χριστού. Εν τούτοις, κάποιες λεπτομέρειες μάς δίνουν να καταλάβουμε μερικά χαρακτηριστικά για κάθε απόστολο. Απ'αυτές τις λεπτομέρειες μαθαίνουμε και για το χαρακτήρα του Ιωάννου.

Το πρώτο του χαρακτηριστικό είναι ότι είχε ανώτερες πνευματικές αναζητήσεις, πολύ πριν τον καλέσει ο Χριστός. Πριν κληθεί από τον Χριστό να γίνει απόστολος, ήταν μαθητής τού Προδρόμου. Γύρω από τον Πρόδρομο είχε μαζευτεί, τότε, μια ομάδα ανθρώπων με πνευματικά ενδιαφέροντα, που μελετούσε τις Γραφές και περίμενε εναγώνια τον Μεσσία. Ανάμεσά τους και ο Ιωάννης, ο γιος του Ζεβεδαιού. Παρόλο που ήταν ολιγογράμματος και άνθρωπος του μόχθου, εν τούτοις τον απασχολούσαν και οι εξαγγελίες των Γραφών. Δεν εξαντλούσεν όλες τις προσπάθειές του στο να κερδίζει τα προς το ζην. Καταλάβαινε, και πολύ σωστά, πως με τον τρόπο εκείνο θα γινόταν είλωτας της ζωής.

Ήταν, ύστερα, η απάρνηση όχι μόνο της εργασίας και των διευκολύνσεων του κόσμου, αλλά και των συγγενικών του προσώπων, που επέδειξε στο κάλεσμα του Χριστού. Όταν ο Χριστός τον κάλεσε, ο Ιωάννης δεν ζήτησε χρόνο για να μελετήσει την πρόσκληση. Κάθε ένας από μας θα ζητούσε χρόνο για να το ξανασκεφθεί, να διαβουλευτεί με στενούς συνεργάτες του, να ρυθμίσει μερικές εκκρεμότητές του. Ο Ιωάννης με τον αδελφό του, όμως, δεν σκέφτονταν έτσι. «Ευθέως αφέντες το πλοίον και τον πατέρα αυτών ηκολούθησαν αυτόν». Άφησαν όχι μόνον το πλοίο, μα και τον γέροντα πατέρα τους.

Έδειξε, κατόπιν, σταθερότητα στην απόφασή του. Καθόλη τη διάρκεια της παρουσίας του Χριστού στη γη, ο Ιωάννης ήταν απόλυτα αφοσιωμένος σ'Αυτόν. Είναι χαρακτηριστικό πως σε τρεις σπουδαιές περιστάσεις της ζωής και της δράσης του Χριστού, τις οποίες μόνον τρεις μαθητές παρακολούθησαν, ο Ιωάννης ήταν παρών. Έτσι, τόσο στη Μεταμόρφωση όσο και στην ανάσταση της κόρης του Ιαείρου και στην αγωνία της Γεσθημανή, βλέπουμε τον Ιωάννη να είναι εκλεκτός ανάμεσα στους εκλεκτούς.

Η μεγάλη του αφοσίωση, όμως, στον διδάσκαλο του φάνηκε στην ώρα του πάθους τού Χριστού. Όταν οι άλλοι μαθητές «διά τον φόβον των Ιουδαίων» εγκατέλειψαν τον Χριστόν, ο Ιωάννης ακολούθησε μέχρι την αυλή των αρχιερέων, βλέποντας από μακριά τη δίκη. Ήταν ο Ιωάννης που παρεκάλεσε τη

θυρωρό και άφησε και τον Πέτρο να πλησιάσει στη δίκη. Κι ακόμα μόνος ο Ιωάννης στάθηκε κάτω από τον σταυρό του Χριστού να δει το τέλος μαζί με την Παναγία. Κι είναι γι'αυτό τον λόγο που ο Χριστός του έκαμε τη μεγαλύτερη τιμή που έγινε ποτέ σε άνθρωπο, να του εμπιστευθεί την Παναγία μητέρα Του.

Μερικά από τα έντονα χαρακτηριστικά της μεγάλης προσωπικότητάς του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου εκδηλώθηκαν μετά την ανάσταση του Χριστού. Έτσι, πρώτα φάνηκε η αποφασιστικότητα και η τόλμη του: Ήταν το πρωί της ημέρας της ανάστασης όταν έφτασε η πληροφορία από τις Μυροφόρες ότι ο Χριστός αναστήθηκε και ο τάφος ήταν κενός. Οι περισσότεροι μαθητές αρκέστηκαν να πουν ότι είναι «λήρος» τα λόγια των Μυροφόρων. Ο Θωμάς είπε «εάν μη ίδω ου μη πιστεύσω». Μόνον δύο, ο Πέτρος και ο Ιωάννης θέλησαν από μόνοι τους να ελέγξουν την πληροφορία πηγαίνοντας προς τον τάφο, αψηφώντας κάθε κίνδυνο. Μάλιστα τόση ήταν η αποφασιστικότητα του Ιωάννου που δεν περίμενε τον Πέτρο αλλά, νεώτερος όπως ήταν, έτρεξε γρήγορα κι έφθασε «πρώτος εις το μνημείον».

Φάνηκε, αργότερα, και η σοβαρότητα και η επιβολή του στον κύκλο των μαθητών και των πρώτων Χριστιανών. Ο Ιωάννης ήταν ανάμεσα σ'αυτούς που εθεωρούνταν «σύλαιοι είναι» στην πρώτη Εκκλησία. Σ'αυτό συνέβαλε οπωσδήποτε και η συγγραφική δράση του Ευαγγελιστού. Πέντε από τα 27 βιβλία της Καινής Διαθήκης είναι έργα του: Το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον- το θεολογικότερο από τα 4 Ευαγγέλια-, η Α', Β', Γ' καθολικές επιστολές του και το βιβλίο της Αποκαλύψεως. Η προσφορά του στην Εκκλησία και μόνο, από την άποψη αυτή, είναι ανεκτίμητη. Στο Ευαγγέλιό του περιέλαβε πολλά πράγματα που παρέλειψαν οι άλλοι Ευαγγελιστές: Την ανάσταση του Λαζάρου, τον διάλογο με τη Σαμαρείτιδα, τη θεραπεία τού εκ γενετής τυφλού κ.ά. Στις εικόνες παριστάνουμε δίπλα από τον Ιωάννη έναν αετό, για να δείξουμε ότι ο Ευαγγελιστής αυτός ανέβη σε ύψη θεολογίας δυσθεώρητα, ψηλότερα από τους άλλους.

Τέλος, ένα άλλο χαρακτηριστικό του κηρύγματος και της ζωής του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου ήταν η αγάπη. Στις καθολικές του επιστολές και ιδιαίτερα την Α', μιλά για την αγάπη ως ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του Θεού, αλλά και των Χριστιανών. «Ο Θεός αγάπη εστί» λέγει. Δεν αγαπά απλώς, αλλά είναι αγάπη. Ακόμα κι όταν γήρασε, υπερήλικος, υποβασταζόταν από τους Χριστιανούς της Εφέσου και πήγαινε στις κοινές συνάξεις. Μη έχοντας δύναμη να κηρύξει, έλεγε απλώς «τεκνία, αγαπάτε αλλήλους». Γι'αυτό τον λόγο είναι γνωστός και ως «ο Ευαγγελιστής της αγάπης».

Αυτή, λοιπόν, την κορυφαία προσωπικότητα γιορτάζουμε σήμερα. Έναν αγράμματο που έγινε συγγραφέας δεινός. Έναν άσημο ψαρά που κατέπληξε και εφώτισε τα σύμπαντα.

Τιμώντας τον ας προσπαθήσουμε να μιμηθούμε τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του, που τον ανέδειξαν μεγάλο στην Εκκλησία του Χριστού. Θα είναι η καλύτερη απόδειξη ότι βρήκαν έδαφος στις ψυχές μας τα διδάγματα που μας άφησε στα θεόπνευστα βιβλία του.

† **Ο Πάφου Γεώργιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. 6' 6 – 15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΣΤ' 31 – 36

3 Οκτωβρίου 2021

Βρισκόταν ο Χριστός στο όρος των Μακαρισμών κι αφού μίλησε για πολλά θέματα, συμπληρώνοντας τον Μωσαϊκό νόμο, καυτηρίασε την υποκριτική στάση των Φαρισαίων εκφωνώντας τα γνωστά εκείνα «ουαί». Και στη συνέχεια έδωσε τον δικό του νόμο για την κοινωνική ζωή των ανθρώπων, τον νόμο της αγάπης.

Είχε διαγνώσει πως αιτία των συγκρούσεων, που αναστατώνουν τη ζωή των ανθρώπων, ήταν το γεγονός πως ο καθένας έθετε το συμφέρον του πάνω από το συμφέρον του άλλου. Για να τερματίσει αυτές τις διενέξεις, ο Χριστός σήμερα παραβλέπει και ξεπερνά νόμους και δικαιουσύνες και παραδίδει την αγάπην ως γνώμονα και κανόνα ζωής των Χριστιανών. Κι επειδή δεν υπάρχει μεγαλύτερη αγάπη από την αγάπη προς τον εαυτό μας μέτρο σύγκρισης τίθεται η αγάπη προς τον εαυτό μας.

Τρία είναι τα γνωρίσματα της αγάπης, όπως μας την δίδαξε σήμερα ο Χριστός:

Πρώτο χαρακτηριστικό της αγάπης είναι το ότι δεν έχει όρια, επεκτείνεται προς όλους. Στην Π.Δ. αυτή η διάσταση ήταν άγνωστη. Ο Χριστός, όμως, διευρύνει τα όρια της αγάπης. «Αγαπάτε τους εχθρούς υμών» μας είπε σήμερα. Είναι φυσικό ν' αρχίσει η αγάπη από τα πρόσωπα του οικογενειακού μας περιβάλλοντος. Αυτούς θ' αγαπήσουμε πρώτα, γιατί μ' αυτούς συναναστρεφόμαστε περισσότερο. Θα επεκταθεί ύστερα στους χωριανούς και τους συμπατριώτες μας, σ' αυτούς με τους οποίους μας συνδέει κοινή καταγωγή και κοινή πίστη. Θα προχωρήσει, όμως, κατόπιν και στους ξένους, ακόμα και τους εχθρούς μας. Όλοι αυτοί είναι αδελφοί μας. Μας συνδέουν η κοινή καταγωγή από τον Αδάμ και την Εύα και το ότι έχουμε τον ίδιο Θεό και Πατέρα όλοι μας, κι είμαστε, επομένως, αδελφοί.

Ο Απ. Παύλος θέλοντας να τονίσει την επιβαλλόμενη αγάπη και συνεργασία μεταξύ όλων των ανθρώπων, μάς προβάλλει το παράδειγμα των μελών του ανθρωπίνου σώματος. Μπορεί να πει το χέρι στο πόδι ότι δεν το έχει ανάγκη; Ή μπορεί το πόδι να επαναστατήσει εναντίον του ματιού; Όλα μαζί συνεργάζονται αρμονικά για να λειτουργήσει ο άνθρωπος ως ενιαίο σύνολο. Το ίδιο πρέπει να συμβαίνει και μ' όλους τους ανθρώπους. Όλοι, ανεξάρτητα από φυλή και γλώσσα, είμαστε μέλη του σώματος του Χριστού, και επομένως είμαστε και «αλλήλων μέλη». Είναι, επομένως, αυτονόητο ότι «είτε πάσχει εν μέλος συμπάσχει πάντα τα μέλη, είτε δοξάζεται εν μέλος συχαίρει πάντα τα μέλη».

Δεν ισχυρίζεται κανείς ότι αυτό το πράγμα είναι εύκολο. Είναι όμως εντολή του Θεού. «Ταύτην την εντολήν έχομεν απ' αυτού, ίνα ο αγαπών τον Θεόν, αγαπά και τον αδελφόν αυτού».

Δεύτερο χαρακτηριστικό της αγάπης είναι η ανιδιοτέλεια. Το τόνισε ξεκάθαρα ο Χριστός: «Ει αγαπάτε τους αγαπώντας υμάς, ποία υμίν χάρις εστί;» Αν προσφέρετε τις εξυπηρητήσεις σας μόνο σ' εκείνους που θα σας τις

ανταποδώσουν, ποια ιδιαίτερη αμοιβή περιμένετε να 'χετε; Και οι αμαρτωλοί, οι μη Χριστιανοί, κάνουν ακριβώς το ίδιο.

Χωρίς το στοιχείο της ανιδιοτέλειας, να μην περιμένουμε δηλ. ανταπόδοση για την αγάπη που προσφέρουμε, και οι πιο θερμές και έμπρακτες εκδηλώσεις αγάπης χάνουν τη σημασία τους. Καταντούν να 'ναι μέσα που εξυπηρετούν το συμφέρον εκείνων που τις δείχνουν. Πολλοί δίνουν με ευχαρίστηση σ' εκείνους «παρ' ων ελπίζουν απολαβείν». Δίνουν γιατί θα τους επιστραφούν πίσω. Δίνουν ακόμα γιατί ελπίζουν και περιμένουν άλλες εξυπηρετήσεις από τους ευεργετούμενους ή γιατί αποβλέπουν στους επαίνους του κόσμου. Πολλές φορές δίνουμε κάτι το ελάχιστο σαν ελεημοσύνη, όχι από αγάπη, αλλά για να μπορούμε να απολαμβάνουμε τα άλλα, τα πολλά που μας μένουν, χωρίς τις μεμψιμοιρίες των διπλανών μας και χωρίς τις τύψεις της συνείδησής μας. Οποιαδήποτε, όμως, προσφορά μας, που συνδυάζεται με την εξυπηρέτηση του εγωισμού μας, δεν μπορεί να εντάσσεται στις εκδηλώσεις της αγάπης. Η μόνη ικανοποίηση των ανθρώπων της ειλικρινούς αγάπης είναι η μαρτυρία της συνείδησής τους ότι κάνουν το καθήκον τους.

Τρίτο γνώρισμα της αγάπης, όπως μας την παρουσίασε σήμερα ο Χριστός, είναι η υπέρβαση, το ξεπέραςμα, της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Αρχή της δικαιοσύνης είναι η απόδοση των ίσων. Αν θέλω να με ευεργετούν πρέπει να ευεργετώ. Αν δεν θέλω να με αδικούν ούτε και εγώ πρέπει να αδικώ. Αυτήν την αρχή τη συναντούμε και στην προ Χριστού εποχή. Ο Χριστός όμως δεν περιορίζεται σ' αυτήν. Προχωρεί βαθύτερα τονίζοντας τη μεγάλη σημασία της αγάπης. Το να μισούμε αυτόν που μας αγαπά είναι παρά φύση κατάσταση. Ακόμα και τα ζώα δεν παρουσιάζουν αυτήν την συμπεριφορά. Το να αγαπούμε αυτόν που μας αγαπά είναι φυσική κατάσταση. Την βλέπουμε και στα ζώα. Αλλά το να αγαπούμε αυτόν που μας εκθρεύεται και μας καταδιώκει, αυτό είναι υπέρ φύση ζωή και σ' αυτή τη ζωή μας οδηγεί ο Χριστός. Έτσι η Χριστιανική αγάπη είναι υπέρβαση της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Παραγράφει την ενοχή και αποδίδει «καλόν αντί κακού».

Έτσι σκιαγράφησε τα γνωρίσματα της αγάπης ο Χριστός. Σ' αυτά τα επίπεδα αγάπης μας καλεί να αναρθούμε. Σε μια αγάπην άνευ όρων και ορίων. Οι Χριστιανοί μόνο με την αγάπη μπορούν να διακριθούν μέσα σ' έναν κόσμο που τον χαρακτηρίζει η ιδιοτέλεια και ο υποκειμενισμός.

Κάναμε ως τώρα τόσα πειράματα και αποτύχαμε. Κάναμε το πείραμα της γνώσης, το πείραμα της επιστήμης, της τεχνικής, το πείραμα των υλικών απολαύσεων και απογοητευτήκαμε. Δεν μένει παρά να κάνουμε και το πείραμα της αγάπης. Αυτής που 'ναι η μόνη που μπορεί να δώσει ό,τι υπόσχεται.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος Β' Κορ. στ' 1 - 10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ζ' 11-16

10 Οκτωβρίου 2021

«Μη κλαίει και προσελθών ήψατο της σορού... και είπε νεανίσκε, σοι λέγω, εγέρθητι» (Λουκ. ζ' 13-14)

Ο θάνατος είναι το αποκορύφωμα της τραγωδίας του ανθρώπου, σαν αποτέλεσμα της παρακοής των πρωτοπλάστων. «Δια τούτο, κατά τον Απόστολο Παύλο, ώσπερ δι' ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθε και δια της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διήλθεν, εφ' ω πάντες ήμαρτον» (Ρωμ. ε' 12). Εις το εξής ο θάνατος είναι συνδεδεμένος με όλους τους ανθρώπους. Η ζωή και ο θάνατος είναι οι καταστάσεις που παρουσιάζονται στην καθημερινότητα του ανθρώπου και που εναλλάσσονται «εν ριπή οφθαλμού». Ιδιαίτερα αυτή η απροσδόκητη διακοπή της ζωής και μάλιστα νέων ανθρώπων συγκλονίζει τον καθένα. Παρά το ότι ο θάνατος είναι γεγονός αναπόφευκτο, εντούτοις, ο απροσδόκητος θάνατος, και μάλιστα νέων ανθρώπων, προκαλεί θρήνους και οδυρμό πολύ. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να συμβιβαστεί με το φαινόμενο του θανάτου. Εναγώνιο το ερώτημα «γιατί;»

Σε τέτοιες στιγμές δεν χρειάζεται να κρίνουμε με βάση τη λογική τις πράξεις ή τα λόγια των ανθρώπων. Εκείνο που χρειάζεται είναι η στήριξη των ανθρώπων, είτε αυτοί είναι ξένοι, είτε συγγενείς, είτε και ο εαυτός μας ακόμα. Και αυτή τη στήριξη έρχεται να μας την προσφέρει το σημερινό ευαγγέλιο μέσα από αυτά που διαδραματίζονται στην πόλη της Ναϊν. Ιδιαίτερα δε από τα παρήγορα λόγια του Ιησού προς την μητέρα: «μη κλαίει» και προς τον νεκρό νεανίσκο «σοι λέγω εγέρθητι».

Παρήγορο κι ελπιδοφόρο το μήνυμα προς την διπλά πονεμένη μάνα. Παρήγορο κι ελπιδοφόρο όμως το μήνυμα και για τους κατοίκους της Ναϊν και κατ' επέκταση σε όλους τους ανθρώπους διά μέσου των αιώνων. Στη σημερινή συνάντηση ζωής και θανάτου νικητής προβάλλει η ζωή η οποία εκπροσωπείται διά του Ιησού και κατά την οποία επιβεβαιώνεται ότι αυτός είναι «η ανάστασις και η ζωή» (Ιωάν. ια' 25) και ότι όποιος πιστεύει σ' αυτόν κι αν ακόμα πέθανε, θα ζήσει. Αν, το «μη κλαίει», ήταν το παρήγορο μήνυμα, τότε το «εγέρθητι» ήταν η επαλήθευση της ελπίδας, η οποία, κατά τον Απόστολο Παύλο, «τελικά δεν απογοητεύει». «Η δε ελπίς ου κατασχύνει» (Ρωμ. ε' 5). Και πραγματικά δεν απογοητεύσε τη μητέρα, όπως και δεν θα απογοητεύσει κανένα. Γιατί, συνεχίζει ο Απόστολος Παύλος, ο Χριστός παρ' όλο που ήμασταν ακόμη ανίκανοι να κάνουμε το καλό, πέθανε για μας τους ασεβείς... Ο Θεός... έδειξε την αγάπη του για μας, γιατί ενώ εμείς ζούσαμε ακόμα στην αμαρτία, ο Χριστός έδωσε τη ζωή του για μας. Τώρα, λοιπόν, αφού ο Θεός μάς απάλλαξε από την καταδίκη, με τη μεσολάβηση του σταυρικού θανάτου του Χριστού, πολύ περισσότερο ο ίδιος θα μας σώσει κι από τη μέλλουσα οργή» (Ρωμ. ε' 6-9).

Κατά συνέπεια, το «μη κλαίει» σαν προτροπή ιδιαίτερα δε σαν μήνυμα ελπίδας και παρηγοριάς, απευθύνεται και σε μας σήμερα. «Μη κλαίει» γιατί τώρα μέσα από τη σταυρική θυσία του Χριστού προσφέρεται στον καθένα μας η δυνατότητα υπέρβασης του θανάτου, ο οποίος κατά τον υμνωδό, ναι μεν «βασιλεύει, αλλ' ουκ αιωνίζει».

Ο θάνατος εις το εξής αποκτά προσωρινό χαρακτήρα ως την ώρα της κοινής αναστάσεως, κατά την Δευτέρα παρουσία του Κυρίου. Και τούτο γιατί ο Ανάσταση του Χριστού συνέβαλε στη νίκη κατά του θανάτου και έγινε η απαρχή της αναστασης όλων των νεκρών. Κατά συνέπεια, αν κι εμείς πιστεύουμε ότι ο Χριστός πέθανε και αναστήθηκε, τότε και ο Θεός «τους κοιμηθέντας διά του Ιησού άξει συν αυτώ» (Α΄ Θεσ. Δ΄ 14). Έτσι και ο Θεός αυτούς που πέθαναν πιστεύοντας στον Ιησού θα τους αναστήσει για να ζήσουν μαζί του.

Αυτή η θέση και ιδιαίτερα αυτή η πίστη είναι πολύ σημαντική για τον καθένα από μας. Διαφορετικά, κατά τον Απόστολο Παύλο, «ει, εν τη ζωή ταύτη ηλπιότες εσμέν εν Χριστώ μόνον, ελεινότεροι πάντων ανθρώπων εσμέν» (Α΄ Κορ. ιε΄ 19). Δηλαδή, αν η Χριστιανική μας ελπίδα περιορίζεται μόνο σ΄ αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ΄ όλους τους ανθρώπους. «Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί, κάνοντας την αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών» (Α΄ Κορ. ιε΄ 20).

Αυτή η τελευταία επισήμανση του Αποστόλου Παύλου είναι ιδιαίτερα σημαντική για όλους. Γιατί τώρα το κέντρο βάρους της ζωής βρίσκεται στο χώρο της αιώνιας και όχι της τωρινής ζωής. Όμως, παρά το ότι ο Χριστός δημιούργησε την κατάσταση της αιωνιότητας, εν τούτοις δεν περιφρόνησε την τωρινή ζωή. Απόδειξη η σημερινή ανάσταση του γιού της χήρας της Ναϊν. Απόδειξη η ανάσταση της κόρης του Ιάειρου, καθώς και του Λαζάρου. Και στις τρεις περιπτώσεις ο Ιησούς δεν εμφανέρωσε μόνον ότι είναι ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, αλλά και μέσα στα πλαίσια της φιλανθρωπίας του παρέδωσε και τους τρεις στις οικογένειες τους. Σε καμιά περίπτωση δεν αξίωσε να τον ακολουθήσουν, ή να τον υπηρετούν. Ιδιαίτερα δε, δεν θέλησε να τους χρησιμοποιήσει σαν αποδεικτικό στοιχείο του θριάμβου του πάνω στον θάνατο.

Ο Ιησούς δε φέρεται εγωιστικά. Φέρεται μόνο ως Θεός νικητής του θανάτου, αλλά και ως φιλάνθρωπος. Μέσα από την προστακτική εντολή «Νεανίσκε σοι λέγω εγέρθητι», νεαρέ σε διατάζω να σηκωθείς, ήταν κατά βάθος μια διαταγή της ζωής προς τον θάνατο. Ήταν μια πρόκληση του νικητή της ζωής προς τον ηττημένο από τον θάνατο άνθρωπο και την ίδια στιγμή είναι ένα δυνατό μήνυμα ελπίδας για όλους τους ανθρώπους διά μέσου των αιώνων. Όποιος αποδέχεται αυτή τη διδασκαλία και βρίσκεται κοντά στον Χριστό, ζώντας την παρουσία του μέσα στην Εκκλησία, τότε αυτός δεν αγωνιά για τον θάνατο, αλλά έχει σαν στόχο την «εν Χριστώ ζωή» και άρα την αιώνια σύνδεση μαζί του.

Αδελφοί μου, είμαστε θνητοί σε σχέση με την τωρινή ζωή. Όμως την ίδια στιγμή είμαστε πλασμένοι για την αιωνιότητα. Αυτό σημαίνει πως στη ζωή δεν ενεργούμε σαν «μελλοθάνατοι», αλλά σαν άνθρωποι, που προσδοκούν και περιμένουν «ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος». Αυτή η σκέψη, αυτή η πίστη, θα μας οδηγήσει σε μια καλύτερη συμπεριφορά έναντι των συνανθρώπων μας, αλλά και έναντι της ζωής και των αγαθών της. Ακόμα και έναντι του θανάτου, που όταν επιτρέπει ο Θεός να μας επισκέπεται, θα γίνεται αφορμή για στενότερη σύνδεση μαζί Του, αναγνωρίζοντας ότι «η ζωή ημών κέκρυπται συν των Χριστώ εν τω Θεώ» (Κολ. γ΄ 3).

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ (ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ Ζ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ)

Απόστολος: Τίτον γ' 8 – 15

Ευαγγέλιον: Λουκά η' 5 – 15

17 Οκτωβρίου 2021

Με σπόρο παρομοιάζεται, πολύ εύστοχα, στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, ο Λόγος του Θεού. Κι αυτό γιατί ανάμεσα στα δύο αυτά, φαινομενικά άσχετα, μεγέθη, υπάρχουν πολλές και σημαντικές αναλογίες.

Ο σπόρος εξωτερικά είναι μικρός και ασήμαντος, κανείς δεν τον υπολογίζει. Εσωτερικά, όμως, κρύβει ανυπολόγιστες δυνάμεις, που υπό ορισμένες προϋποθέσεις, εκδηλώνονται και ενεργοποιούνται. Το ίδιο κι ο θείος λόγος. Εξωτερικά φαίνεται φτωχός, γιατί δεν θηρεύει τη δόξα και τον έπαινο των ανθρώπων. Είναι απλός και απέριτος, ξένος προς τις μεγαλοστομίες των ρητόρων του κόσμου και τα σοφιστικά πυροτεχνήματά τους. Κυλά σαν το ήσυχο ρυάκι. Μέσα του, όμως, κρύβει όλη τη θεία παντοδυναμία. Γιατί μέσα στον λόγο του Θεού κρύβεται ο ίδιος ο Θεός, που αναγεννά, σώζει και θεώνει τον άνθρωπο. Γι' αυτό έχει τη δύναμη να θαυματοουργεί, να διεγείρει συνειδήσεις, να ανασταίνει πνευματικά νεκρούς, να μεταμορφώνει κατά Χριστόν και να εντάσσει στη Βασιλεία του Θεού. Αρκεί ο σπόρος του θείου λόγου να βρει τρόπο να φυτρώσει μέσα στον άνθρωπο. Αυτό είναι το μεγάλο ζήτημα.

Η χριστιανική ζωή πρέπει να οδηγεί σε πνευματική καρποφορία που θα αποφέρει άφθονη σοδειά και να μην παρουσιάζει μόνο φύλλα. Η καρποφορία αυτή είναι αλληλένδετη με τις πνευματικές ρίζες. Όσο πιο βαθιές και ανεπτυγμένες είναι τόσο αυξάνεται και η συγκομιδή. Η σπορά από μόνη της δεν εγγυάται την καρποφορία. Αυτή εξαρτάται και από την ποιότητα του εδάφους αλλά και από άλλους παράγοντες. Ένα χωράφι, ωστόσο, για να καταστεί εύφορο και να δώσει καρπό χρειάζεται ιδιαίτερη φροντίδα και πολλή προσπάθεια.

- Χρειάζεται, πρώτ' απ' όλα, συστηματική καλλιέργεια. Ένα σκληρό και συμπαγές έδαφος δεν επιτρέπει στον σπόρο να εισχωρήσει μέσα του, ώστε να μπορέσει να αναπτυχθεί. Πρέπει πρώτα να σκαλιστεί, να γίνει αφράτο, μαλακό και μόνο τότε μπορεί να δεχθεί τον σπόρο. Κατ' ανάλογο τρόπο και στην πνευματική ζωή οι σκληρόκαρδοι και άκαμπτοι άνθρωποι δεν αφήνουν τον λόγο του Θεού να εισχωρήσει και να ριζώσει στις καρδιές τους. Είναι ανάγκη πρώτα να μαλακώσουν, να καλλιεργήσουν την ψυχή τους με το πνευματικό αέτρι της αγαθής προαίρεσης και της δεκτικότητας που διαλύει τους σβώλους της άρνησης και της απόρριψης, για να μπορέσουν να καρποφορήσουν.
- Χρειάζεται, ακόμα, συστηματικό πότισμα. Ό,τι και να φυτέψουμε χρειάζεται απαραίτητως υγρασία, δηλαδή νερό, για να βλαστήσει. Αυτό είναι που βοηθά τα θρεπτικά συστατικά να μεταφερθούν στο φυτό. Σ' ένα κατάξερο και άνυδρο έδαφος δεν μπορεί να υπάρξει ούτε ανάπτυξη αλλά ούτε και ζωή. Έτσι και οι χριστιανοί, χρειάζονται ένα μέσο που θα τους μεταγγίζει τη χάρη του Κυρίου και θα τους ποτίζει πνευματικά. Αυτό, δεν είναι άλλο, από τη Θεία Ευχαριστία και όλα τα μυστήρια που

μας προσφέρει η Εκκλησία. Αυτά είναι οι αγωγοί και τα πορθμεία της θείας χάριτος.

- Πρέπει, ακόμα, να απομακρυνθούν οι πέτρες. Ένα πετρώδες έδαφος είναι πολύ δύσκολο να καλλιεργηθεί αλλά και να προετοιμαστεί κατάλληλα. Είναι απαραίτητο να απομακρυνθούν τόσο οι μεγάλες πέτρες, που φαίνονται στην επιφάνεια, όσο και οι μικρότερες που βρίσκονται μέσα στο χώμα. Αυτό θα ενισχύσει την παραγωγικότητα του χωραφιού. Μα και ο λόγος του Θεού για να βλαστήσει μέσα μας πρέπει πρώτα να απομακρυνθούν από την καρδιά και τον νου οι ογκόλιθοι των παθών και τα πετρώματα της αμαρτίας που εμποδίζουν τον θείο σπόρο να φυτρώσει.
- Χρειάζεται, τέλος, να ξεριζωθούν τα ζιζάνια και τα αγριόχορτα. Ένα έδαφος με ζιζάνια, όσο εύφορο κι αν είναι, δεν θα αποδώσει και όσο εκλεκτός κι αν είναι ο σπόρος, δεν θα ευδοκιμήσει. Όπως τα ζιζάνια πνίγουν το φυτό και δεν το αφήνουν να αναπτυχθεί, έτσι και οι πολλές βιοτικές μέριμνες, το άγχος και οι άσκοπες φροντίδες συμπνίγουν την ψυχή και οδηγούν τον άνθρωπο σε πνευματική ασφυξία.

Ο σπόρος, σ' όποιο έδαφος κι αν πέσει, η ποιότητα των καρπών που θα αποφέρει είναι η ίδια. Εκείνο, όμως, που αλλάζει είναι η ποσότητα της παραγωγής. Αλλού θα αποδώσει ελάχιστα, αλλού καθόλου κι αλλού θα δώσει «καρπὸν πολὺν», πλούσια συγκομιδή. Αίτιος της πολλής ή της λιγότερης καρποφορίας δεν είναι ούτε ο γεωργός, ο οποίος σπέρνει αφειδώλευτα τον σπόρο του, ούτε ο σπόρος ο οποίος είναι ό,τι καλύτερο διαθέτει ο γεωργός, αλλά αιτία είναι η γη που δέχεται τον σπόρο.

Στην κοινωνία που ζούμε συναντούμε ανθρώπους με ποικίλα χαρακτηριστικά. Κάποιοι, εκ φύσεως, είναι πιο σκληροί, άλλοι πιο δεκτικοί και καλοπροαίρετοι, ενώ άλλοι πιο επιφυλακτικοί. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι ο Θεός στον ένα χαρίζει εύκολη πίστη ενώ στον άλλο δυσκολότερη. Όλα αυτά είναι αποτέλεσμα της πτωτικής κατάστασης του ανθρώπου.

Ας αναλογιστούμε όλοι σε ποια κατηγορία βρισκόμαστε και πώς προσεγγίζουμε τον Θεό. Ας εξετάσουμε προσεκτικά τα βάθη της ψυχής μας και ας αξιολογήσουμε την ποιότητα του εδάφους που προσφέρουμε στον Θεό. Σ' όποια κατηγορία κι αν βρισκόμαστε, αυτό δεν συνεπάγεται την καταδίκη μας. Ο Κύριος, χωρίς εξαιρέσεις, χωρίς προσωποληψία, σπέρνει τον λόγο Του παντού, σε όλα τα εδάφη ανεξαιρέτως. Το αν θα καταστήσουμε την ψυχή μας «γην αγαθήν», έδαφος γόνιμο και πρόσφορο να αποφέρει πνευματικούς καρπούς, αυτό εξαρτάται από τον αγώνα, την προσπάθεια και τη διάθεσή μας. Φτάνει να κατανοήσουμε πού βρισκόμαστε.

Η προσπάθεια θα μας φανεί αρχικά δύσκολη και κοπιώδης. Όπως δύσκολο και κοπιαστικό είναι να καλλιεργούμε και να φροντίζουμε ένα χωράφι. Σταδιακά, όμως, θα δούμε ότι ο Κύριος θα μας ενισχύσει και θα ελαφρύνει το βάρος. Ας αγωνιστούμε, λοιπόν, με υπομονή και επιμονή ώστε να αποκτήσουμε τις αρετές της καρποφορίας.

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ', 6 - 11

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 26 - 39

24 Οκτωβρίου 2021

Η θεραπεία του δαιμονισμένου των Γαδαρηνών θα μας δώσει σήμερα την αφορμή να μιλήσουμε για τη δύναμη του Κυρίου Ιησού Χριστού. Η σχετική ευαγγελική περικοπή μας περιγράφει ζωηρά έναν άνθρωπο που βασανιζόταν κυριευμένος από τα δαιμόνια. «Δέν ήταν ντυμένος καί δέν έμνε σε σπιτι άλλα σε μνήματα. Όταν τον κυρίευσε τό δαιμόνιο, τότε τον έδεναν μέ άλυσίδες καί χειροπέδες καί τον φύλαγαν. Αυτός όμως έσπαζε τά δεσμά καί περιφερόταν από τό δαιμόνιο στις έρήμους». Ο Χριστός, όμως, με ένα του λόγο ελευθέρωσε τον δυστυχή αυτό άνθρωπο. Και αυτός ο πρώην δαιμονισμένος κάθισε στα πόδια του Ιησού ντυμένος και σωφρονισμένος. Σε αυτή τη θέση και σε αυτή την κατάσταση τον βρήκαν οι συμπολίτες του και δεν τον φοβήθηκαν όπως προηγουμένως.

Ο Χριστός με το θαύμα αυτό μας φανερώνει, ότι είναι ο μοναδικός που έχει την δύναμη να ελευθερώσει τον άνθρωπο από τα δεσμά της αμαρτίας και του διαβόλου και να τον μεταβάλει σε εικόνα Θεού, σε ελεύθερη ύπαρξη που δεν θα τρομάζει, με την παρουσία του και το έργο του, τους συνανθρώπους του.

Έχουμε ανάγκη αυτής της θεϊκής δυνάμεως, αυτής της θείας και ευεργετικής υπηρεσίας, διότι ζούμε σε έναν κόσμο δαιμονικό, όπου τα πάντα έχει σφραγίσει η απαίσια εξουσία της αμαρτίας. Όλες οι μορφές του σύγχρονου βίου υπηρετούν και προάγουν αυτή την εξουσία. Ο ηθικός βίος και οι πνευματικές αξίες συνεχώς συρρικνώνονται, έως ότου εξαφανισθούν και εκλείψουν.

Ποια δύναμη θα αναχαιτίσει την συνεχώς εξαπλούμενη βία;

Ποια δύναμη μπορεί να αντισταθεί στο βρώμικο κύμα του πανσεξουαλισμού και της υποδούλωσης σε αυτό, αφού διά παντός μέσου και τρόπου όχι μόνον προβάλλεται αλλά και επαινείται η πορνεία, και όλα τα ακόρεστα σαρκικά πάθη;

Ποιος θα εμπνεύσει το σεβασμό στο συνάνθρωπο. Ποιος θα τον υπηρετήσει χωρίς να τον εξουθενώσει;

Ποιος θα διδάξει την αγάπη;

Ποιος θα μας μάθει τι είναι ελευθερία;

Ποιος θα ειρηνεύσει τον ταραγμένο νου μας;

Ποιος θα ζεστάνει τις παγωμένες καρδιές μας για να αρχίσουν να ξανακτυπούν στο ρυθμό της ανιδιοτελούς αγάπης, της θυσίας για τον άλλον, της προσφοράς στον έχοντα ανάγκη; διερωτάται κανείς σήμερα. Υπάρχει τρόπος να ελευθερωθούμε από τα δεσμά της αμαρτίας που περισφίγγει με τους βρόγχους της τις ψυχές μας.

Στα ανθρώπινα δεν υπάρχει αυτή η δύναμη. «είναι όλοι υπό τήν άμαρτία, καθώς είναι γραμμένο. Δέν υπάρχει δίκαιος, ούτε ένας, δέν υπάρχει κανένας συνετός, δέν υπάρχει κανένας πού νά ζητᾶ τον Θεό, όλοι παρέκλιναν, συγχρόνως έξηχρειώθησαν, δέν υπάρχει κανένας πού νά κάνει τό καλό, δέν υπάρχει ούτε

ένας. Τάφος άνοικτός είναι ό λάρυγγάς τους, μέ τή γλώσσα τους ήταν όλοι δόλιοι, φαρμάκι άπό όχιές είναι κάτω άπό τά χείλη τους. Τό στόμα τους, είναι γεμάτο κατάρα καί πικρία, τά πόδια τούς τρέχουν γρήγορα γιά νά χύσουν αίμα, καταστροφή καί δυστυχία. Είναι στόν δρόμο τους καί τόν δρόμο τής ειρήνης δέν γνώρισαν. Δέν ύπάρχει φόβος Θεού μπρός στά μάτια τους» (Ρωμ.γ' 10-18).

Γι' αυτό στρεφόμεστε στο Θεό με ελπίδα. Αυτός έχει την δύναμιν. Το «Ευαγγέλιο του Χριστού» μπορεί να μας σώσει.

Αυτό μετέβαλε ένα διώκτη Σαούλ, σε ένα προσευχόμενο Παύλο. Αυτήν τη συγκλονιστική αλλαγή, ούτε οι εχθροί του μπόρεσαν ποτέ να αμφισβητήσουν. Μόνο πάσχισαν να την ερμηνεύσουν. Όμως ο ίδιος ο Παύλος μας δίνει την αυθεντική και υπεύθυνη ερμηνεία: «δέν ντρέπομαι τό Ευαγγέλιο του Χριστού είναι δύναμις του Θεού προς σωτηρία γιά κάθε άνθρωπο» (Ρωμ.α' 16).

Ο Χριστός μετέβαλλε μια μοιχαλίδα δακτυλοδεικτούμενη γυναίκα σε κήρυκα της σωτηρίας του Χριστού. Και αυτό δεν έγινε προοδευτικά, βαθμηδόν, αλλά μέσα σε ένα μεσημέρι.

Ο Χριστός μετέβαλε έναν αδίστακτο και φιλάργυρο αρχιτελώνη στον πιο ανοικτοχέρη χριστιανό. Και αυτό χωρίς να του ζητηθεί. Αυθόρμητα χάρη στη δύναμη του Ευαγγελίου που ενήργησε μέσα του.

Ο Χριστός μετέβαλε ένα ασυγκίνητο δεσμοφύλακα σε ένα περιποιητικό διάκονο των πληγωμένων Αποστόλων. Και αυτή η εντυπωσιακή αλλαγή συνέβη «παρακρήμα». Έτσι ενεργεί η δύναμη του Ευαγγελίου.

Τέλος, γιατί είναι αναρίθμητα τέτοια παραδείγματα, μετέβαλε τους ειδωλολάτρες Θεσσαλονικείς σε συνειδητούς λάτρεις του ζώντος Θεού. Μια μεταβολή που έκανε όλους στη Μακεδονία και σε άλλες ελληνικές επαρχίες να μιλούν με σεβασμό και θαυμασμό γι' αυτό.

Αυτός ο ίδιος ο Χριστός έχει τη δύναμη και την επιθυμία να μεταβάλει και την δική μας ψυχή σε Ναό του ζώντος Θεού. Να μας ελευθερώσει από τα πάθη μας. Να θεραπεύσει τις πληγές από τα τοξεύματα της αμαρτίας. Να μας κάνει να λάμπουμε από θεϊκή δόξα.

Αυτός ο ίδιος ο Χριστός ήρθε για να εξημερώσει την κοινωνία μας. Να μην είναι ζούγκλα ανήμερων θηρίων. Γιατί τέτοια θηρία ανήμερα είμαστε όταν κυριαρχούμε από τα πάθη μας. Έχει τη δύναμη να μας χαρίζει την ευτυχία, να ζούμε σε αληθινή κοινωνία όπου εκείνος θα βασιλεύει και θα κυβερνά όλους μας.

Αυτός ο ίδιος ο Χριστός έχει τη δύναμη να οικοδομήσει τις ερειπωμένες οικογένειες. Να οδηγήσει όλους στον Οίκο που θα βασιλεύσει αυτός ως εμπνευστής και κυβερνήτης της κατ' οίκον Εκκλησίας.

Ο Χριστός που ελευθέρωσε τον γαδαρηνό από τα δαιμόνια έχει τη δύναμη να ελευθερώσει και μας από κάθε κακία. Η σώζουσα και αγιάζουσα δύναμις του Χριστού μπορεί, να μας σώσει. Είναι η μοναδική ελπίδα σωτηρίας και λυτρώσεως για όσους πιστεύουν σ' Αυτόν και στο Ευαγγέλιό Του.

π. Δημήτριος Καλάργυρος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β΄ Κορ. 1α΄ 31 – 1β΄ 9

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΣΤ΄ 19 – 31

31 Οκτωβρίου 2021

«Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος... Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος...»

Ακούοντας κανείς τη σημερινή ευαγγελική περικοπή εύκολα εξάγει το συμπέρασμα ότι η ζωή μας πάνω στη γη είναι σύντομη και παροδική και οι συνθήκες διαβίωσης είναι προσωρινές είτε πλούσιοι είμαστε, είτε πτωχοί. Είναι, όμως, καθοριστικές για την ποιότητα της ψυχής μας και θα μας συνοδεύουν στην αιώνια ζωή, όπως μας διηγείται ο ευαγγελιστής Λουκάς. Περιγράφει έναν πολύ πλούσιο κι έναν πολύ φτωχό άνθρωπο. Ο πλούσιος ζει μέσα στη χλιδή και στη ξέφρενη επίδειξη και απόλαυση του πλούτου του «εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς». Ενδύεται ακριβά ενδύματα, βασιλικά, συγκαλεί συμπόσια, όπου παρατίθενται φαγητά και ποτά σε αφθονία. Η καλοπέραση, ο πλουτισμός, η πρόσκαιρη ευχαρίστηση είναι αυτά που συνθέτουν τη ζωή του πλουσίου. Από την άλλη, έχουμε τον φτωχό Λάζαρο. Ο Λάζαρος καταφεύγει στην πύλη του αρχοντικού του πλουσίου, προσδοκώντας την ελάχιστη βοήθεια. Αλλά ο πλούσιος αν και καθημερινά μπαινοβγαίνει στο αρχοντικό του δεν τον παρατηρεί καν. Η όλη ζωή του εξαντλείται στον εαυτό του αδιαφορώντας πλήρως για τον Λάζαρο. Ακόμη και όταν αυτός βρίσκεται σε αξιοθρήνητη κατάσταση, ακόμη και όταν κάθεται μπροστά στη θύρα του. Μόνη μέριμνα τού πλουσίου είναι η δική του ευδαιμονία.

Ο πλούσιος της παραβολής στην πραγματικότητα είναι δυστυχής. Μπορεί να φαίνεται ότι καλοπερνά, ότι απολαμβάνει τα πάντα, ότι δεν του λείπει τίποτα, εκείνο, όμως, που του λείπει είναι η αγάπη και η φιλανθρωπία. Με όσο ακριβά και πολυτελή ενδύματα και αν ντυνόταν ήταν στην κυριολεξία θεόγυμνος. Ο πλούσιος είναι ένας τύπος που προσπαθεί να καλύψει το υπαρξιακό κενό της πτώσης του με την ύλη, την ευδαιμονία και την καλλιέργεια όλων αυτών που τον οδήγησαν στην απογύμνωση. Εν μιά ροπή, όμως, αντιστρέφονται τα πάντα. Ο πλούσιος οδηγείται στον Άδη, στον τόπο της βασάνου, με κύριο γνώρισμα την οδύνη. Εκεί, με πλήρη συνείδηση του παρελθόντος και του παρόντος του, με επίγνωση του εαυτού του και της οικογένειάς του, αλλά και με παντελή αδυναμία, να αλλάξει την κατάσταση. Μας λέει ο Ιερὸς Χρυσόστομος «πρόλαβε ἄνθρωπε μου με την μετάνοια και την επιστροφή, την έξοδο της ψυχής σου, μήπως ἔλθει ξαφνικά ο θάνατος και δεν θα έχει πλέον ισχύ η θεραπεία της μετανοίας». Ο δε Λάζαρος από την άλλη, ζώντας μέσα στη φτώχεια, την ασθένεια και την οδύνη της εγκατάλειψης, δεν επαναστατεί, δεν διαμαρτύρεται αλλά με υπομονή και ταπείνωση αρκείται στα ελάχιστα μέχρι τέλους της ζωής του, όπου οδηγημένος από τους φωτεινούς αγγέλους, αναβαίνει στη Βασιλεία του Θεού και ευρίσκεται στους κόλπους του Αβραάμ, δηλαδή στον τόπο των δικαίων που βρίσκονται μέσα στο φως της παρουσίας του Θεού.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή, μας δίνει τη δυνατότητα να αναλογιστούμε ο καθένας από μας με ποιο τρόπο βιώνει καθημερινά τη ζωή του μέσα στον κόσμο αλλά και μέσα στην Εκκλησία. Είναι πολύ εύκολο, ιδιαιτέρως στις μέρες μας, να εντοπίσουμε ανθρώπους που κύριο χαρακτηριστικό της καθημερινότητάς τους είναι μόνο η συσσώρευση υλικών αγαθών με κάθε μέσο. Η ορθόδοξη χριστιανική πίστη, όμως, διδάσκει ότι ο πλούτος είναι μια δωρεά του Θεού που δίνεται στον άνθρωπο, προκειμένου αυτός, χρησιμοποιώντας τον με ορθό τρόπο, να ευεργετήσει τους συνανθρώπους του και διά της ευεργεσίας να σώσει την ψυχή του. Και ορθός τρόπος είναι η προσφορά του σ' εκείνους που έχουν πραγματική ανάγκη. Ο Θεός επιτρέπει να γίνουν κάποιοι άνθρωποι, διά της ευλογίας των υλικών αγαθών, μέτοχοι της δικής Του ευεργεσίας προς τα πλάσματά του. Όπως Εκείνος αδιάκοπα προσφέρει τον πλούτο της χάρης και της αγαθότητάς Του στους ανθρώπους, κατά παρόμοιο τρόπο, ζητά να κάνουν και οι άνθρωποι το ίδιο στους συνανθρώπους τους.

Σχεδόν όλοι μας, όταν μιλάμε για πλούτο και για πλουσίους το μυαλό μας περιορίζεται και εννοεί τα υλικά αγαθά. Τον πλούτο που συσσωρεύεται σε ακίνητα, χρήματα, χρυσαφικά, επενδύσεις, καταθέσεις και άλλα. Όμως εμείς ως χριστιανοί δεν παραλείπουμε να λέμε ότι ο πραγματικός πλούτος είναι η πίστη μας, η γνώση μας για τον Θεό, η ορθοδοξία μας, οι άγιοί μας. Αν, όμως, ο πραγματικός θησαυρός είναι η χριστιανική αποκάλυψη, το ευαγγέλιο του Χριστού, έχουμε αναλογισθεί ότι όλοι μας είμαστε πλούσιοι πνευματικά και κατέχουμε έναν αμύθητο θησαυρό στα χέρια μας; Μήπως κι εμείς δεν ευφραινόμαστε καθ' εκάστην πνευματικώς; Ο καθένας μας πρέπει να προσέξει πολύ τις αλήθειες που μας παρουσιάζει η σημερινή παραβολή. Όταν ο άνθρωπος εμπιστεύεται τα χρήματα και όχι τον Θεό, γίνεται εγωιστής, άσπλαχνος και σκληρός στους συνανθρώπους του. Το αποτέλεσμα είναι ο χωρισμός του από τον Θεό και η απώλεια της Βασιλείας Του. Όταν, όμως, ο άνθρωπος πιστεύει στο Ευαγγέλιο, έχει μέσα του αγάπη στον Θεό και στους ανθρώπους, φροντίζει για τους φτωχούς και τους πεινασμένους, επισκέπτεται τους αρρώστους και τους πονεμένους, τότε οδηγεί τον εαυτό του κοντά στον Θεό, όπως ακριβώς έγινε με τον φτωχό Λάζαρο της σημερινής παραβολής.

Όταν η Καινή Διαθήκη μας λέει ότι είμαστε «οικονόμοι τοῦ Θεοῦ» αναμφίβολα εννοεί ότι ο Θεός μας έχει εμπιστευθεί κάποια πράγματα, κάποια χαρίσματα για να τα διαχειριστούμε αναλόγως, προς ωφέλεια όλων. Γι' αυτό ως αληθινοί χριστιανοί πρέπει να προσφέρουμε όσο μπορούμε όχι μόνο με χρήματα αλλά και με άλλα αγαθά που μας έχει δώσει, στους συνανθρώπους μας. Η χριστιανική φιλανθρωπία πηγάζει και παράγεται από τη σχέση μας με τον Χριστό. Είναι καρπός πίστεως και αγάπης. Διά των καλών έργων ενεργείται η πίστη και δοξάζεται ο Θεός.

π. Λάμπρος Στυλιανού

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τε.	1/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ, (Εσπ.)	Κυ.	3/10	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΤΟΥ
Πε.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Τρ.	5/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Εσπ.)
Κυ.	5/9	ΙΝΝΙΑ	Σα.	9/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
Δε.	6/9	ΑΝΩΓΥΡΑ	Κυ.	10/10	ΣΚΟΥΛΛΙ
Τρ.	7/9	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκέπαστη (Εσπ.)	Κυ.	17/10	ΚΑΘΗΚΑΣ
Τε.	8/9	ΜΑΛΛΙΑ	Κυ.	17/10	ΚΟΥΚΛΙΑ (Εσπ.)
Κυ.	12/9	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Τε.	20/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ (Εσπ.)
Δε.	13/9	ΟΜΟΔΟΣ (Εσπ.)	Σα.	23/10	ΚΟΝΙΑ
Τρ.	14/9	ΟΜΟΔΟΣ	Κυ.	24/10	ΠΑΝΑΓΙΑ
Κυ.	19/9	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	Δε.	25/10	ΦΟΙΤΗ (Εσπ.)
Σα.	25/9	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ (Εσπ.)	Τρ.	26/10	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Κυ.	26/9	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ	Πε.	28/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος (Δοξολογία)
			Κυ.	31/10	ΣΤΑΤΟΣ – ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πε.	2/9	ΜΗΛΙΑ	Δε.	4/10	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ, Άγιος Ιωάννης Λαμπαδιστής
Πα.	3/9	Δρούσια, Αγ. Νεκτάριου και Παΐσιου	Τε.	6/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Δε.	6/9	ΧΛΩΡΑΚΑ, Αρχάγγελος Μιχαήλ	Πε.	7/10	ΚΙΣΣΟΥΣΑ, Άγιοι Σέργιος και Βάκκος
Τρ.	7/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Άγιος Σώζοντας	Σα.	9/10	ΚΕΡΕΠΙ
Τρ.	7/9	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εσπ.)	Κυ.	10/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ, Αγ. Ζηναΐδα και Φιλονίλλα (Εσπ.)
Τε.	8/9	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ	Τρ.	12/10	ΦΙΛΟΥΣΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Άγιος Θεοσέβιος
Δε.	13/9	Ι. Μ. ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ (Εσπ.)	Δε.	18/10	ΚΟΥΚΛΙΑ
Τρ.	14/9	ΠΕΓΕΙΑ, Τιμιος Σταυρός Τοξεύτρα	Πε.	21/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Πε.	17/9	ΤΣΑΔΑ, Άγιος Αναστάσιος	Σα.	23/10	ΙΝΝΙΑ, Άγιος Ιάκωβος
Κυ.	19/9	ΠΙΣΣΟΥΡΙ (Εσπ.)	Δε.	25/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ (Εσπ.)
Κυ.	26/9	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ	Τρ.	26/10	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Τε.	29/10	ΠΑΝΑΓΙΑ, Όσιος Κυριακός Αναχωρητής	Σα.	30/10	ΣΤΑΤΟΣ, Άγιων Ζηνόβιου και Ζηνοβίας

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

5/9	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ	10/10	ΑΡΜΟΥ
12/9	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	17/10	ΜΕΣΟΓΗ
19/9	ΑΧΕΛΕΙΑ	24/10	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

10/10	ΛΕΜΠΑ
24/10	ΤΙΜΗ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imraphou.org